Usnesení

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Josefa Baxy v právní věci žalobce V. Z., proti žalované České správě sociálního zabezpečení, Křížová 25, 225 08 Praha 5, v řízení o žalobě proti rozhodnutí ze dne 6. 6. 2002,

takto:

I. Řízení se zastavuje.

II. Žalobci se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

III. Žalovaná nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalované ze dne 6. 3. 2002 byla žalobci přiznána jednorázová peněžní částka podle zákona č. 261/2001 Sb., o poskytnutí jednorázové peněžní částky účastníkům národního boje za osvobození, politickým vězňům a osobám z rasových nebo náboženských důvodů soustředěných do vojenských pracovních táborů a o změně zákona č. 39/2000 Sb., o poskytnutí jednorázové peněžní částky příslušníkům československých zahraničních armád a spojeneckých armád v letech 1939 až 1945, a to ve výši 197 000 Kč za dobu neoprávněného věznění od 14. 11. 1952 do 16. 10.1953, a od 5. 11. 1960 do 5. 5. 1967. Dalším výrokem téhož rozhodnutí byla zamítnuta žádost, pokud se jí žalobce domáhal přiznání jednorázové částky také za dobu 17. 10. 1953 do 30. 10. 1953, a od 5. 11. 1958 do 4. 11. 1960.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce podle procesních předpisů účinných do konce roku 2002 opravný prostředek, který byl předložen Vrchnímu soudu v Praze v červnu 2002; po provedení přípravných úkonů však již tento soud o věci samé nerozhodl; podle přechodných ustanovení k reformě správního soudnictví byla věc předána Nejvyššímu správnímu soudu k dokončení řízení (§ 129 odst. 2 a § 132 soudního řádu správního). Nejvyšší správní soud proto poté v řízení pokračoval.

Žalobce opravný prostředek směroval proti zamítavému výroku, pokud mu jím nebyla přiznána jednorázová částka za dobou dvou roků (druhá část zamítavého výroku). Namítl, že je sice pravda, že mu sice v původním rehabilitačním řízení Okresní soud v Karviné ponechal zbytkový trest dva roky, ale v roce 1995 byl i tento zbytkový trest zrušen, takže žalobci náleží jednorázová částka vyšší. K opravném prostředku připojil usnesení Krajského soudu v Ostravě, z něhož, a z dřívějších soudních rozhodnutí, která jsou založena ve správním spise, je zřejmé, že ohledně prvého odsouzení bylo rozhodnutí rehabilitováno usnesením Okresního soudu v Karviné ze dne 23. 10. 1990; ohledně druhého odsouzení došlo

k rehabilitaci usnesením téhož soudu ze dne 9. 11. 1990 (sp. zn. 44 Rt 267/90); v tomto případě byl za trestné činy rehabilitací nedotčené stanoven přiměřený trest odnětí svobody v trvání dvou let nepodmíněně.

Dodatečně - po vydání rozhodnutí žalované - s opravným prostředkem předložené usnesení stejného okresního soudu dokládá, že žalobce se v roce 1993 (zjevně po novele zákona o soudní rehabilitaci, provedené zákonem č. 633/1992 Sb.) domáhal postupem podle § 22a zákona o soudní rehabilitaci zrušení i tohoto „zbytkového" trestu odnětí svobody. Okresní soud v Karviné jeho návrh sice zamítl, ale stížnosti žalobce proti tomuto usnesení vyhověl Krajský soud v Ostravě (sp. zn. 27 Rto 6/95) usnesením ze dne 29. 6. 1995; tímto rozhodnutím byla rehabilitace vztažena i na trestné činy původním rehabilitačním usnesením nedotčené, rozsudek bývalého Lidového soudu v Českém Těšíně byl v celém rozsahu zrušen a trestní stíhání bylo zastaveno. Dále byl zrušen i tzv. přiměřený trest (v trvání dvou let odnětí svobody nepodmíněně) z původního rehabilitačního usnesení Okresního soudu v Karviné ze dne 9. 11. 1990. Došlo tedy k plné rehabilitaci.

Po podání opravného prostředku tak na základě této skutečnosti žalovaná vydala další, nové rozhodnutí, jímž žalobci přiznala jednorázovou částku i za „zbytkový" přiměřený trest (rozhodnutím ze dne 2. 5. 2002), a poukázala žalobci doplatek jednorázové částky ve výši dalších 24 000 Kč (za nově uznaných 24 měsíců věznění, § 5 odst. 2 zákona č. 261/2001 Sb.).

Za této procesní situace využil soud ustanovení § 62 soudního řádu správního o uspokojení navrhovatele a vyzval žalobce, aby se do dvou týdnů vyjádřil k tomu, zda je postupem žalované uspokojen. Tato výzva byla žalobci doručena 1. 7. 2003, ve stanovené lhůtě ani později do dne vydání tohoto usnesení však žalobce soudu neodpověděl.

I přes nečinnost žalobce dospěl soud k závěru, že z okolností případu je zřejmé, že k uspokojení žalobce došlo. Tím nastal důvod k zastavení řízení (§ 62 odst. 4 s. ř. s.).

Žalovaná nemá ze zákona právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 3 s. ř. s.), žalobce toto právo má, ale protože jej neuplatnil a z obsahu spisu ostatně ani nevyplynulo, že by mu v řízení nějaké náklady vznikly, vyslovil soud podle téhož ustanovení dále, že žalobci se toto právo nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně 28. srpna 2003

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu